

Vi kvinnor

I DEMOKRATISKT VÄRLDSFÖRBUND

Nr 5

LÄS i detta nummer:

Våra arvsanlag i atom-
åldern

Är vi alltför bofasta?

Husmor i specialinredd
lägenhet

En uppenbar brist i vår
socialvård

Vi som reser »utom-
lands»

Hur ska det nu gå för
fru Johansson?

B-klassbetyg och yr-
kesutbildning

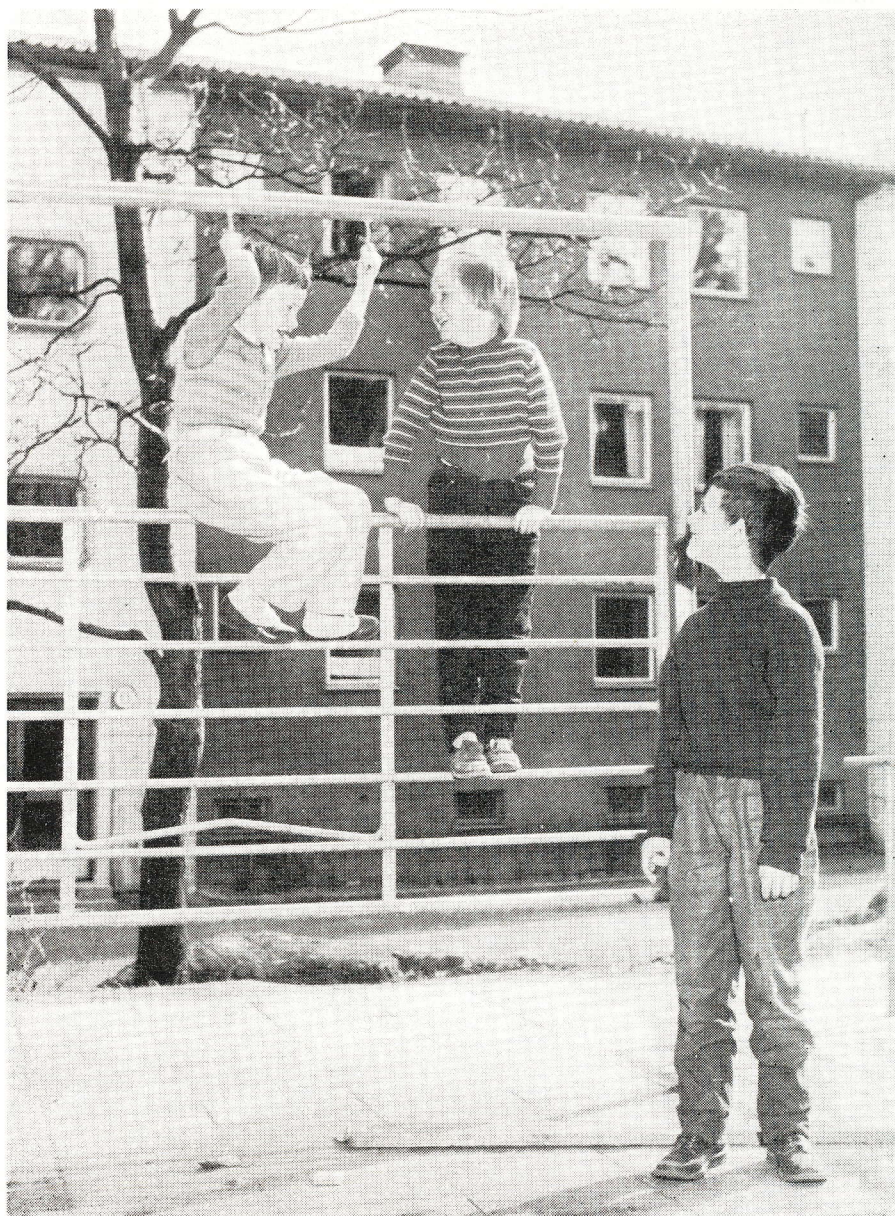
Till livets försvar

Vi kvinnor världen
över: ITALIEN

Novell, modenytt, mat-
recept, barnsida, kors-
ord m. m.

OMSLAGSBILDEN:

I brist på annat du-
ger piskställningen att
klänga i för Annie
och hennes lekkamrat.
Om den sommar som
väntar Annie läser ni
på sid. 10—11.



När snålheten bedrar visheten

I radiodebatterna inför nyvalet har det talats mycket om sparsamhet. Om hur nödvändigt det är att man är sparsam med samhällets medel. Staten måste spara, kommunerna måste spara. I och för sig är det väl inget ont i det, sparsamhet är en dygd säger ett gammalt ordspråk. Men när man får höra vad det är sparsamhetsivrarna vill dra in på erinrar man sig ovillkorligen ännu ett ordspråk, det som säger att snålheten kan bedra visheten.

Ty när sparsamheten skall riktas in på ting som gäller människornas välfärd medan man å andra sidan öser ut pengar för ändamål som ingen har någon glädje eller nytta av, då är det dålig hushållning. När man från högerns sida i riksdagen krävde att barnbidraget till första barnet skulle slopas, att sjukkassornas karenstid skulle höjas till 7 dagar och att grundbeloppet man måste betala för medicin innan rabatteringen gäller skulle höjas från 3 till 5 kronor — då tänkte säkert många människor: varför vill man i första hand ta från barnen och de sjuka? Finns det då inget annat man kan dra in på om det måste sparas?

När det gäller pengar till militär-makten är det inte tal om sparsamhet. Här kan man utan vidare öka de redan väldiga utgifterna med ytterligare 400 miljoner — och samtidigt besluta att de pengarna ska skaffas genom nya indirekta skatter som folket får betala. Och nog kändes det som en utmaning mot mödrarna när de fick höra att anslagen till det militära inte bara ökats på detta sätt utan att de också blivit indexreglerade genom beslutet att de skall tillåtas stiga ytterligare varje år under den närmaste tioårsperioden. Men barnbidragen de är inte värdebeständiga de! Trots de krav om det som rests från bl. a. flera kvinnoorganisationers sida.

Drygt 500 av de barn som Stockholms barnavårdsnämnd planerat sända ut till landet i sommar får vackert stanna hemma i stan. För staden »måste spara». Det är inte vilka barn som helst det gäller. Det är barn till ensamstående mödrar, barn från hem med sjuka föräldrar eller där förhållandena är svåra på annat sätt: dåliga bostäder, bostadslöshet, alkoholism osv. Eller barn som själva är sjuka och klena och innerligt väl behöver ett par månaders vistelse i något gott hem på landet. Men den borgerliga majoriteten i Stockholms stadshus ansåg att folk har så hyggliga inkomster nu för tiden att de själva bör kunna ordna för sina barns sommarvistelse.

När sparsamheten går ut över barnen, då bedrar snålheten visheten.

Andrea Andreen:

Våra arvsanlag i atomåldern

Om man noga läser och lyssnar till allt som nu skrivs och talas i detta ämne kan man bli mer förvirrad än upplyst. Den ena gången läser man om många tusen missbildade och sjuka barn som följd av radioaktiv strålning, en annan gång får man höra att strålningen är tämligen ofarlig. Hur är det egentligen?

I ett uttalande som under det sista året undertecknats av 10.000 vetenskapsmän från väst och öst säger professor Pauling: "Varje ökning av strålningen . . . skadar den sammanlagda mänskliga arvmassan och leder till en ökning av antalet defekta barn födda i kommande generationer." Mig veterligt har ingen bestritt detta påstående.

Meningarna delar sig när det blir fråga om arvskadornas omfattning. Sedan 1927, när professor Muller på försöksdjur visade att strålning framkallar mutationer, har det inte gått mer än en mänsklig generation. Vi vet att endast en ringa del av arvskadorna gör sig gällande i första generationen. Än så länge vet man inte säkert hur stor arvsrisken är. Det anses att de siffror man kommit fram till kan vara tio gånger för höga eller för låga. Ansvarskännande vetenskapsmän menar att vi i denna situation måste stanna för det senare antagandet eftersom ett fel i motsatt riktning kan leda till katastrof.

Vi vanliga människor har på det hela taget svårt att förlika oss med ett statistiskt betraktelsesätt när det gäller mänskligt lidande. Omkring 2 proc. av alla födda barn får ärftliga defekter (mentala rubbningar, missbildningar, dövhet, blindhet etc.) och detta delvis på grund av den strålning — bakgrundsstrålningen — som hör till vår jord. Då låter det ganska oväsentligt att den siffran ökar med en bråkdel av 1 proc. på grund av vätebombs-experimenten. Men man får ett annat intryck när professor Muller beräknar att experimenten redan år 1955 tillfört Förenta Staternas befolkning arvs-massa en strålmängd som kommer att ge ungefär lika många skadliga mutationer som de vilka drabbat de överlevande i Hiroshima.

Man har brukat tala om kulturens offerväsen. Dit hör väl den ökade risk för defekt avkomma som de människor löper vilka arbetar med röntgen eller t. ex. i atomkraftverk. Man kan inte helt ta bort den risken även om den minskas genom skyddsåtgärder. Helst bör en sådan arbetare se till att gifta sig med en som levat mera skyddad för strålning. Det bästa vore att ingen finge börja i sådant arbete förrän vederbörande fått sina barn. I dessa fall är det åtminstone fråga om strålning som uppkommer i samband med förnuftiga företag.

Helt oförstående och avvisande är vi däremot då man säger att 15.000 defekta individer per generation och bombförsök "inte är ett för stort offer när det gäller den fria världens säkerhet". Vi vill inte offra ett enda barn för en chimär, en grundlös inbillning.

Avskaffande av dubbelmoralen

I anslutning till förslaget om Sverige som röda kors-stat säger Per Anders Fogelström och Roland Morell i sin bok »I stället för atombomb» bl. a. följande:

Det innebär också att vi befrias från det som Barbro Alving kallat »att leva på två linjer». D. v. s. att, som nu sker varje år, unga människor som i hem och skola fått lära hänsyn och respekt för människovärdet »förvandlas till, som en militärpsykolog uttryckte det, listiga människojägare.»

I dag godkänner vi en dubbelmoral enligt vilken våra barn lärs både alla kristna och allmänt humanistiska motiveringar för att älska sin nästa — och bästa sättet att avliva denna nästa.

Den nya typen av försvar befriar oss från sådana absurditeter. I stället för teoretiska lektioner i människokärlek och praktiska i konsten att döda kan vi ge våra barn både teoretisk och praktisk utbildning i konsten att hjälpa sin nästa. Och ändå skänka oss den trygghet som det konventionella försvaret av i dag inte längre kan ge oss.

Astrid Pettersson:

Är vi för bofasta?

Det är tal om omflyttning — och omskolning av ett par hundra tusen småbrukare. Men det är ingen lätt historia, vi är så allt för bofasta, konstaterar jordbrukarbustrun och författarinnan Astrid Pettersson. Hon kastar fram en i denna artikel djärv tanke: varför inte låta de unga bo i kappsäck, resa ut i världen och hjälpa till där de kan och behövs, innan de slår sej ner för gott på fädernas jord.

Det var en storstadstidning som skrev att de arbetslösa lantarbetarna bindes kvar vid gårdarna över vintern om de får bo gratis. Om jag läste rätt ansåg tidningen detta vara ett fel. Tar vi en parallell inom industrin: att ett företag som på grund av lågkonjunktur måste permittera läter arbetarna bo kvar hyresfritt — eller betalar hyran för dem — ja då är det en god arbetsledning och humana människor. Skulle en bonde vara mera human om han kastade ut sin arbetare? Alla hus kostar pengar — antingen de ligger i Brännarp eller Göteborg. Om vi betalar 75 hl koks i lantmannaaffären eller värmeklausul på hyran, om hyran betalas i form av amortering och ränta eller till en hyresvärd — det är pengar som pengar.

Det gäller i dag inte bara en omflyttning av tvåhundra tusen småbrukare. Det gäller också omskolning av alla dessa och det gäller också lantarbetare. Automationen som det talats så frejdigt om i pensionskampanjen, den bär mycket i sitt sköte.

Vi vet, vi bondhustrur, att vi inte behöver skolas om till något annat än att hushålla försiktigt med det lilla, så som vi i alla tider har gjort. Vi kan yrket och står alltid redo när våren kommer att suga i och få träningsvärk första dagarna — men sen känna generationers bondeblood i ådrorna. Glädjas åt markernas doft och lös och såfärdig mylla. Och denna glädje är också något som skall räknas som ett plus i vår levnadsstandard.

Kanske är det just detta, det som inte kan mätas i pengar, som gör det så svårt för omflyttningen. Vi är för bofasta. Vi har något otaxerat i hagarna och fälten och i våren och blommorna. Det är inte så lätt för oss att sätta in en annons om vånings-

byte. Egentligen borde det lysas ut en tävling om bästa huset på hjul. Ett långsmalt plast- eller aluminiumhus med bredden avpassad för fjärrautostradan.

Vi kan ju börja med att konstruera torrklosetten som vi ska använda under transporten. Vi stackars standardsökande nordbor som redan låst fast all bebyggelse vid — avloppsfrågan. Barnrikefamiljer i socknar som inte löst avloppsfrågan får inte statens lån till hus. Hur känns det att gå med barn i en sån kommun? Att kanske ha fyra och vänta det femte och veta att välfärdssverige inte räknar moderskapet för mer än dasset? Må undra vad en Fredrika Bremer skulle sagt om sin svenska kvinnorörelse i dag?

När vi standardiserat alla svenska dass, vad ska ärade arkitekter slå sej på sen? Börja i Etiopien? Tanken är lite långsökt men detta transportabla plast-aluminiumhus måste också vara ett flytetyg. En liten atompillerask i baken och så seglar den svenske lant-



Av de kära kossorna lär enligt sakkunskapen inte mindre än en kvarts miljon vara »överflödiga» här i landet. Och nästan lika många småbrukare. Ty vad är bonden utan kon...

arbetaren över haven och lär ut svenskt jordbruk — nordiskt kalit jordbruk — i Afrika??? Här, som solen ligger bakom snömoln halva året och där vi bygger timmerhus, där kan vi i alla fall producera vete så det dräller och svin så feta att vi inte behöver lägga smör i pannan när vi steker fläsket!

Det är lite konstigt att tänka att standard är ett begrepp som alltid måste ställas i relation till något för att kunna begripas. För en som svälter är en bit hårt bröd en standardhöjning. För den som bara har en jordkula att bo i är ett brädiskjul höjd levnadsstandard. Nere i Pakistan ramlar jordkulorna till marken var gång det blir regn och måste byggas om igen. De kan inte konsten att bränna tegel där. Men här i Harplinge går tegelmästaren arbetslös och skulle gott kunnat segla till Pakistan och lära ut konsten — om han inte vore så bofast.

Men! Skulle vi inte kunna sadla om för våra barn och från det de är unga göra dem till flyttfåglar? Trogna goda ärlepar som trofast kommer igen när vintern är slut? Tänk vilka underbara planer som skrevs ner på ett förut tomt ark, den dagen som arbetarkommunen i Köping beslutade gå i bräsch för en aktion där vi och hela vårt folk skulle bli klädda i Röda korsets dräkt. Våra 200.000 överflödiga jordbrukare seglar iväg över haven och hjälper andra jordens folk att producera livsmedel med hjälp av maskiner och moderna bevakningsanordningar. Deras hustrur stoppar alla Hinke Bergegrensböckerna i resväskan och lär sina mörkhyade systrar hur de ska få barn när de själva vill — och inte bara när Gud vill. Det skulle vara så lätt för jordens alla kvinnor att tala med varandra på moderskapets språk. Internationellt kycklinghönéspråk: Kom alla mina barn under mina vingar så inte höken tar er.

Nej — stopp ett tag! Hur var det med fyrabarnsmamman i Skottorp som inte fick bygga ett hus till sej och sina små bara för att inte socknen kan ordna med avlopp?

Föräldrarna är kanske tjugo år när de gifter sej, efter ytterligare tjugo år är barnen giftasvuxna. Far och mor är då inte på långt när pensionsmäsiga eller vill ge sej av från gården. Vore det så obarmhärtigt om vi inriktade framtidens samhälle på högre startålder? Om vi toge tio års sam-



Så har en fransk tecknare förevigat KDV:s 3:e kongress i Köpenhamn juni 1953: madame Eugenie Cotton omgiven av mödrar och deras barn.

var i Köpenhamn den 5—10 juni 1953. Då samlades omkring 2.000 kvinnor från så gott som hela världen för att utbyta erfarenheter och lägga upp riktlinjer för sitt arbete i fredens, kvinnornas och barnens intresse. Efter dr Andrea Andreens inledningsanförande om kvinnornas ställning i olika delar av världen antog de besträvat **Deklarationen om kvinnornas rättigheter**, ett dokument som blivit vägledande för kvinnornas kamp inte minst

I namn av 200 miljoner kvinnor

När detta skrives återstår endast någon vecka tills KDV:s 4:e kongress öppnas i Wien.

Det är då nästan på dagen fem år sedan 3:e kongressen ägde rum. Det

hållstjänst — låte de unga bo i kappsäck och bildligt talat vara flyttfåglar tills de bleve trettio år. Jag tror att romantiken kring detta accepteras av våra ungdomar.

Precis så som en veterinär får praktisera i Norland för att fort få tjänsteår för ordinarie tjänst skulle alla blivande föräldrar meritera sej för föräldraskapet genom att lära sej till lärare först. På något område kan var och en människa bli en lärare såvida hon är normalbegåvad.

I H. C. Andersensagan skulle det ju ett barn till för att få öppnat kejsarens ögon så att han såg att han var naken. Ibland ville man vara just det barnet. Men då kommer de kloka och säger: Om de färgade folken får äta sej mätta så ynglar de som kaniner och jorden kommer ur balans. Då svarar barnet: För bara femtio år sedan ynglade också svenska folket som kaniner. Så kom Hinke. Tänk vad det satt lite med karlar i bänkarna på Cirkus i Göteborg när jag hörde honom. Men kvinnorna gick antagligen hem och lärde upp sina män. De var bildbara. Och varför skulle inte deras mörkhyade bröder då också vara det.

i de länder där de ännu saknat många av de rättigheter vi anser självklara.

Även på kongressen i Wien intar denna fråga en framträdande plats på dagordningen. Efter den rapport som madame Eugenie Cotton, vårt världsförbunds ordförande, håller och som gäller **kvinnornas roll och ansvar i världen i dag och KDV:s uppgifter** delas kongressen upp på tre konferenser för att behandla följande problem:

1. **Försvaret för livet**
2. **Skapandet av sådana betingelser som gör det möjligt för kvinnorna att fylla sin roll i samhället som mödrar, arbetande och medborgare.**
3. **Försvaret av barnens och de ungas rättigheter.**

Som en förberedelse till konferensen om barnens och ungdomens rättigheter genomförde KDV några studiedagar i april med deltagande av läkare, lärare och andra experter på barn- och ungdomsproblem. Det är säkerligen med mycket stort intresse som kvinnorna i olika länder emotser kongressens rekommendationer i denna såväl som övriga stora aktuella problem som står på kongressens dagordning.

Vi hälsar KDV:s 4:e kongress i förvisningen om att den kommer att bli en lika betydelsefull milstolpe i kvinnörelsens kamp för fred och mänskligt framåtskridande som köpenhamns-kongressen var.



Armarna är svaga men fru Alex har god hjälp av den s. k. arm-slingan som löper i en skena i taket utmed hela arbetsbänken.

Husmor i specialinredd lägenhet

1953 svepte en stor polioepidemi över landet. Inga Alex hörde till de många som den gången drabbades. Hon är alltså mycket svårt invaliderad efter sin sjukdom. Vår tidning, som i dag, fem år senare, gjort ett besök hemma hos familjen Alex, fann att husets unga fru var en ovanligt förtjusande människa, som trots sitt svåra handikap hade förmågan att se ljust på sin egen situation.

Familjen har flyttat in i en ny modern invalidlägenhet, speciellt inredd för en husmor i rullstol. I samma hus vid Ellen Keys gata i Fruängen i Stockholm finns ytterligare två invalidlägenheter.

Fru Alex tar oss med runt i den rymliga 3-rummaren och vi lägger märke till hur väl allting anpassats efter rullstolsinvalidens förmåga att räcka och nå från sin stol. I köket

har utrymmena under diskbänken och arbetsbänken lämnats fria för att göra arbetsställningen mera bekväm för den som måste sitta i sin rullstol för jämnheten.

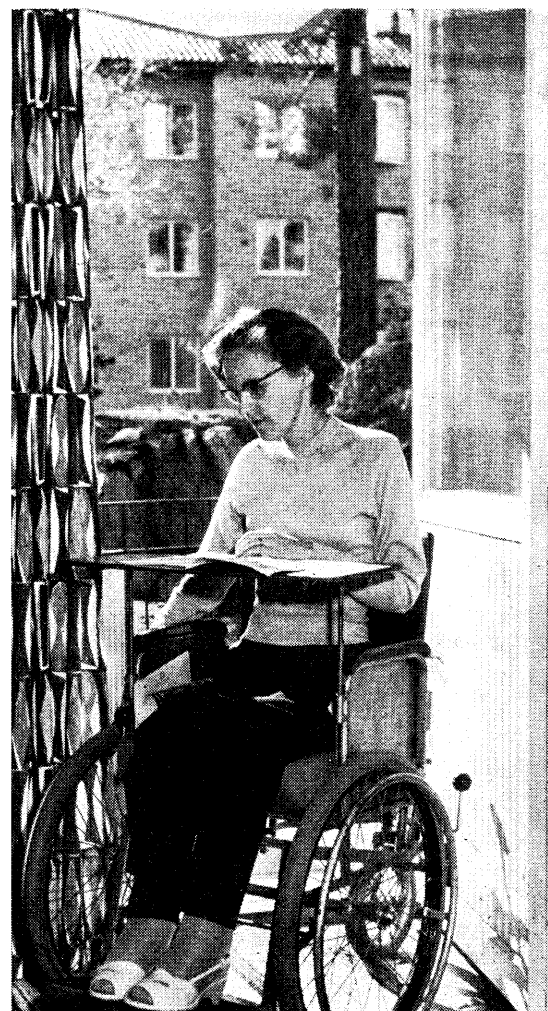
En armslinga som löper i en skena uppe vid taket utmed hela arbetsbänken är bra stöd för den som har svaga armar och det har fru Alex. Hon berättar att hon exempelvis inte orkar slå av strömbrytaren på den elektriska spisen. Även för denna rörelse finns ett speciellt litet redskap, men inte ens med det går det riktigt bra.

Badrummet som har en stor fri golvyta är också specialinrett och gör det lättare för fru Alex att själv klara av sina toalettbestyr.

Det lustigt trekantiga vardagsrummet är ljust och trevligt. Här stannar vi och pratar bort en stund. De

Det väckte stort uppseende när det i ett TV-program för några veckor sedan visades hur unga, svårt invaliderade människor sitter isolerade på ålderdomshem därför att kronikervården är så bristfällig. Men även för de invalider som lever i sina egna hem är problemen många och svåra. Den unga poliodrabbade husmor, som vår medarbetare Birgit Jansson besökt och som hon berättar om i denna artikel, hör till de få som bor i en modern invalidlägenhet, specialinredd för en husmor som måste tillbringa dagarna i rullstol. Men ett stort antal invaliderade husmödrar bor i lägenheter som till och med saknar wc och centralvärme. Om det kan ni läsa på sidan 7.

Vagnen är lätt att manövrera och med dess hjälp kan fru Alex komma ut på balkongen. Dörrarna saknar trösklar.



båda pojkarna, Lennart 14 år och Rolf 10, håller på med sina läxor i rummet bredvid.

— Jag fick polio redan på den tiden när det kallades barnförslamning. Det var 1944. Den gången var det bara lindrigt, men jag trodde ju aldrig, att jag skulle kunna få det om igen, säger Inga Alex. Men så blev jag sjuk 1953 igen. Jag låg flera månader på epidemisjukhuset och vistades senare på kustsanatoriet i Appelviken. När jag sedan skulle hem var jag förfärligt nervös för hur det skulle gå. Min man var också nervös, kanske mer än jag. Det är klart att första tiden var svårast, men nu känner jag mig verkligen mycket starkare.

— Min man och mina barn är fantastiskt hjälpsamma och dom tar det så naturligt som helst. Och uppriktigt sagt så tänker jag inte så mycket på att jag själv är annorlunda. Isoleringen är egentligen inget så stort problem för mig, jag trivs rätt bra med ensamheten, småler fru Alex.

Den nya lägenheten som familjen fått genom DVR:s förmedling har gjort det möjligt för Inga Alex att klara sig lite bättre på egen hand. Hon kan nu ta sig in och ut i kök och badrum och hon tycker att det är roligt att kunna göra något själv. Nerverna blir betydligt bättre av det.

— Det största bekymret är att allt blir så mycket dyrare. Om jag själv

Hungersnöd

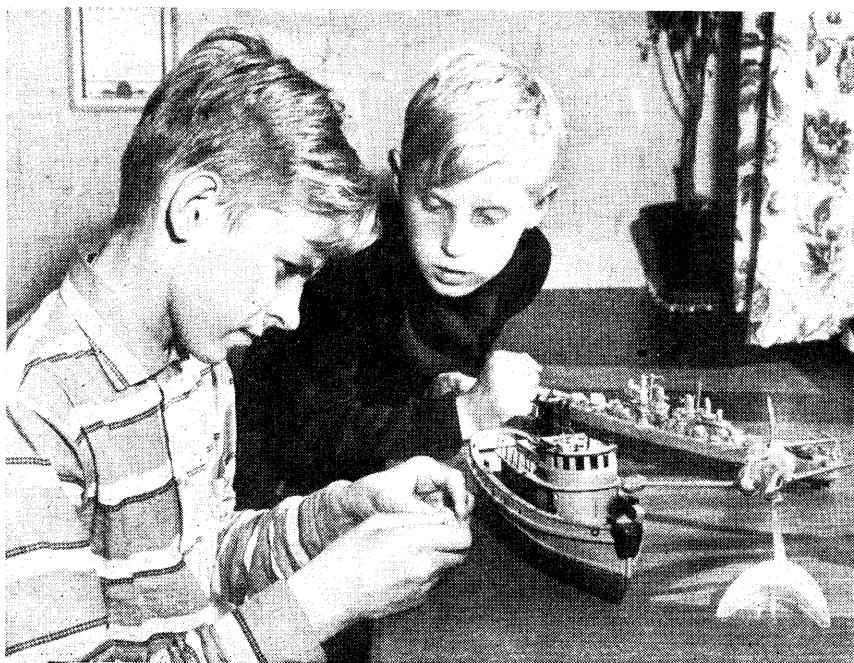
av Tu Fu

*I en värld av förvirring
med betungande skatter
får folket
leva av skalets näring.
Hur är ert hjärta skapat? ni
förnäma i ert frosseri.
Från de burgnas kök
kommer matångor
ut på livets slagfält,
där de fattiges ben vitnar.*

Tu Fu 712—770.
(Under Tangdynastin.)

kunde komma till affären och göra inköpen, så skulle jag kunna hålla kostnaderna nere en hel del, säger fru Alex. Hemhjälpen som är här fem timmar om dagen kostar också en del. För att inte tala om hyran som trots subventioner från både staten och Stockholms stad ändå går upp till 240 kronor i månaden.

— Men trots alla svårigheter, tycker jag ändå att jag haft tur när jag tänker på dem som allttjämt måste ligga i respirator. Inga Alex blir tyst en stund, så tillägger hon med ett leende: Jag är ändå glad — och jag försäkrar att jag känner mig alltid som en vanlig människa.



Sönerna Lennart och Rolf får tid både att hjälpa mor, sköta läxorna och syssla med hobbyn som »skeppsbyggare».

Hur är det med servicen?

Vi bjuder på den bästa service! Känns det igen? Köpmännen blir alltmer »service-minded» som det heter, och utan servicen skulle kunderna inte komma, sägs det. Men efter att ha väntat på en kappa i tre veckor, som skulle vara färdig på en, sprungit minst två gånger till kemisk tvätt för att lösa ut kläder som skulle vara klara då och då och lagt ner en massa tid på saker som aldrig kommer börjar jag så smått undra

Vi väntar alltid på något i vår familj. Nu är det min makes rakapparat, som är till reparation. Den kom från en översyn »av mångårig expertis» — oanvändbar. Den gick helt enkelt inte att få igång. En trasig väska som jag lämnade till skomakaren skulle vara färdig »i slutet av veckan». Optimistiskt satte jag iväg till hans verkstad på lördag, men väskan var givetvis inte färdig. Jag lämnade in vinterkläder till kemisk tvätt. Firman erbjöd kunderna förmåner den här gången. Dels rabatt och dels snabbservice med plaggen tvättade på en vecka. Det tog två och en halv. En stol som vi beställde fick vi vänta på i sex veckor, men i affären hade man den här gången varit nog hygglig att tala om att väntetiden var lång. Men naturligtvis kom man inte den dagen som var avtalad med följd att en hel arbetsdag gick till spillo för mig i väntan på stolen. Passfoton som utlovades klara på en halvtimme tog en och en halv. »Vi beklagar, men det har blivit en sådan anhopning för oss nu i säsongen.» — »Då borde ni plocka ner den där skylten utanför», var min sura kommentar.

Nu har jag blivit vis av erfarenheten. Utlovas något ta en vecka i anspråk bör man inte visa sig förrän om fjorton dagar, extraerbjudanden och snabbservice bör man hysa stor misstänksamhet mot och absolut inte nappa på om man tvunget behöver ha tillbaka sina ägodelar vid den utlovade tidpunkten. Går man tillväga på det sättet spar man både tid och ner-
ver.

GUNNEL

Det handlar om en uppenbar brist i vår socialvård

Kaffet kokar över! Du rusar upp från din stol och räddar den nyvättade spisen från kokarens innehåll. Allt gjort på några få sekunder. En annan dag tappar du kanske en sked när du torkat middagsdisken och du böjer dig ner och tar upp den. När disken är torkad sträcker du dig på tå för att ställa upp den stora glasburken på övre hyllan i skåpet. Alla dessa rörelser är för dig fullständigt självklara och en del gör du utan att ens tänka på dem.

Men tänk efter en stund! Om du inte förmådde röra dig från din stol i det ögonblick då kaffet pyser över — om du inte kunde böja dig mot golvet och ta upp skeden eller om du inte kunde använda dina ben så du kunde sträcka dig mot hyllan uppe i skåpet — ja, då vore du i samma situation som många av de handikappade husmödrarna i vårt land.

För ett år sedan slutförde SVCK:s (Svenska Vanförevårdens Centralkommitté) hushållsgrupp en enkät bland 625 handikappade husmödrar för att få fram en bild av deras dagliga levnadsförhållanden. SVCK fick på detta sätt fram ett utomordentligt material som nu skall tjäna som grund för att få fram åtgärder på olika områden för att underlätta den handikappade husmoderns arbete.

Av de som tillfrågades utgjorde de polioskadade den ojämförligt största gruppen — 310. Därefter kommer de som angett reumatiska sjukdomar som orsak till invaliditeten — 146. I 30-talet fall har handikappet uppstått genom yttre skada och ungefär lika många av de som svarat lider av organiska nervsjukdomar.

Bland svaren finns berättelser om husmödrar som utför varken mer eller mindre än dagliga hjältebedrifter. Berättelser om en ständig kamp mot de svåraste förhållanden i omoderna bostäder och utan det stöd som en del tekniska hjälpmedel ändå kan ge en invaliderad husmor.

Av de 625 husmödrarna bor 10 procent i bostäder som saknar vatten och avlopp. 178 saknar WC och 184 centralvärme. Omkring 40 procent av husmödrarna saknar badrum i samband med bostaden och av 554 som svarat på frågan om de har ett ändamålsenligt kök, har 245 ansett sig kunna svara ja. 108 redovisar ändringar i kökets inred-

ning som vidtagits med tanke på husmoderns handikapp.

Som ett belägg för ordspråket »Nöden är uppfinningarnas moder», berättar många om ändringar som de själva funnit på när det gäller bostadens inredning och redskap för hushållsarbetet.

DE EKONOMISKA BEKYMREN ÄR VÄRST

Det största problemet och det som överskuggar allt annat avspeglar sig i mer än 90 procent av svaren — de ekonomiska bekymren. Många husmödrar skriver att de helt enkelt inte har råd att köpa de tekniska hjälpmedel som finns och som skulle kunna vara dem till stor nytta. Husmödrar med dåliga bostäder säger, att även om de skulle kunna få en bättre lägenhet så skulle inte familjens ekonomi tillåta ökade hyreskostnader. Andra som bor i egna bristfälliga stugor säger sig inte kunna klara kostnaderna för de förbättringar som skulle kunna göra bostaden mera ändamålsenlig.

Men vad gör då samhället? Är de

Tre viktiga hjälpmedel för den invaliderade husmodern. När armarna är svaga är manicken t. v. en god hjälp när det gäller att sätta på eller stänga av el- eller gasspisen. Pjäsen i mitten fyller samma tjänst ifråga om ljuskontakterna och med »tång» längst t. h. kan man plocka upp föremål från golvet.

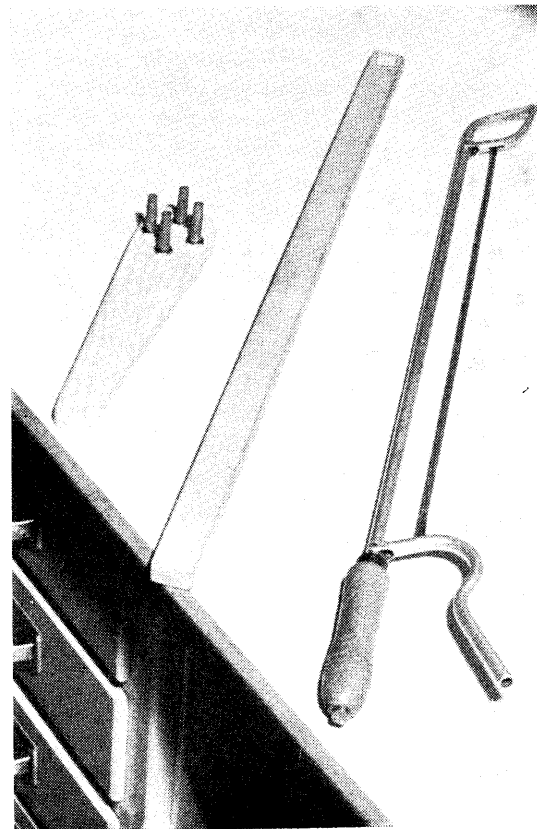
invaliderade en helt bortglömd grupp i vårt svenska samhälle?

Det är klart, att stat och kommuner gör en del för att underlätta de handikappades svåra situation. Men det som görs är långt ifrån tillfyllest, vilket framgår med all önskvärd tydlighet av SVCK:s enkät. Invalidernas bostadsfråga ligger alltför under utredning. I Stockholms stad har man dock gått utredningarna i förväg och börjat inreda speciella invalidlägenheter. Statlig hjälp till bostadsförbättring kan erhållas — vid behovsprövning. Statsbidrag till de tekniska hjälpmedel som en handikappad husmor kan behöva går inte att få. Kommunerna kan ge vissa bidrag men då ska hela apparaten igång för att undersöka den sökandes liv och leverne, som ju alltid är fallet vid behovsprövning.

LYXSKATT PÅ HAND- PROTESER!

För en husmor som behöver en handprotes finns det inga möjligheter att få statsbidrag. En sådan protes är mycket dyrbar och därför borde ju staten hjälpa till, tycker man. I stället har staten lagt lyxskatt på sådana proteser. Ja, just lyxskatt! Det

Forts. å sid 12



TILL LIVETS FÖRSVAR

»Sverige som Röda Korsstat är inte större utopi än förhoppningen att vårt land skall överleva ett atomkrig.»

Dessa ord i ett uttalande som Västmanland-Dalarnes SKV-distrikt sände till regeringen från sin årskonferens nyligen ger som i ett nötskal kvinnornas syn på det allt överskuggande problemet i atomåldern. Allt flera blir de som anklagar de styrande: Ni är fångna i invanda, traditionella tankebanor. Tag er fantasi och ert hjärta till hjälp och begrip att det rör sig om själva livets existens! Det är inte fredens förespråkare som är verklighetsfrämmande, det är ni som inte kan frigöra er ur gamla invanda betraktelsesätt!

För kvinnorna faller det sig naturligt att knyta an till de tankegångar som förs fram av den nypacifistiska rörelsen. Detta kommer bl. a. till uttryck i de många uttalanden som SKV-avdelningar på skilda håll i landet gjort under den senaste tiden och av vilka vi här återger några.

EN NY INRIKTNING AV VÅRT FOLKS FÖRSVARSVILJA

Förutsättningarna under atom- och vätebombshotet nödvändiggör enligt vår mening en omprövning i grund av det traditionellt militära försvaret. Vårt folks försvarsvilja måste få en helt ny inriktning enligt linjen: konkreta hjälpåtgärder åt underutvecklade länder för försvarsanslagen och värnplikens omläggning till utbildning för och praktiskt utförande av kvinnlig och manlig arbetsinsats där sådan behövs i internationella sammanhang.

Vi menar att en sådan insats i FN:s regi av pengar, folk och materiel naturligt skulle betinga en av alla FN-stater garanterad ständig neutralitet.

Vi anser att de över 9.000 vetenskapsmännens, Albert Schweitzers och andra obestridliga auktoriteters varningar mot kärnvapenproven samt erfarenheterna från Hiroshima måste beaktas av alla regeringar.

Den förtroendekris som världen lider under kan bara lösas genom nedrustning och slut på kärnvapenproven. Därför vill vi att vår regering använder allt sitt inflytande för att sådana överenskommelser med det snaraste uppnås.

(Uttalande sänt till regeringen från Älvsborgsavdelningens av SKV i Göteborg möte den 15 maj.)

SLUTA UPP MED DET MILITÄRA VANETÄNKANDET

I en avgörande tid, då valet står mellan vanetänkandets militära styrkepolitik och dess katastrofala följder för oss och våra efterkommande, eller atomålderns fredliga utnyttjande med dess oändliga möjligheter till ett rikare, tryggare liv åt vår jords alla invånare,

vill vi av alla våra krafter stödja opinionen mot svenska atomvapen och för större bidrag till konstruktiv hjälpverksamhet genom Förenta Nationernas olika organ.

(Uttalande antaget vid Uddevalla SKV-avdelnings möte den 18 mars.)

Fredskongress i Stockholm

En världskongress för nedrustning och internationellt samarbete äger rum i Stockholm den 16—22 juli. Den schweiziske konstnären Hans Erni tillägnar kongressen denna bild.



Den senaste tidens telegram från Väst-Tyskland om regeringen Adenauers beslut att förse den tyska krigsmakten med atomvapen och den folkopinion detta utlöst, gjorde att jag med särskilt intresse reste till de västtyska kvinnornas Nordiska dag i Flensburg den 20 april.

Westdeutscher Frauenfriedensbewegung (WFF) bildades i Velbert den 14 okt. 1951. WFF arbetar för ett enat Tyskland, nedrustning och atomvapenförbud och vänder sig till alla kvinnor oavsett religiös och politisk uppfattning.

Mötet hade anordnats som en protestaktion mot Västtysklands atomupp- rustning och förutom gäster och observatörer från Tyska demokratiska republiken, Danmark och Sverige deltog ca 200 kvinnor från olika delar av Västtyskland i rådslandet. Från Norge och Finland kom telegrafiska hälsningar till konferensen.

Kamp mot atomvapnen! stod det på en banderoll som täckte en hel vägg i möteslokalen i Bellevue. Till kravet

Bättre aktiv i dag än radioaktiv i morgon

Västmanland-Dalarnes distrikt av Svenska Kvinnors Vänsterförbund väd- jar från sin konferens i Västerås den 11 maj till regeringen att genom Sveriges representanter i FN begära sanktionering av Sverige som Röda kors-stat i enlighet med den s. k. »Köpingsmotionens» för- slag.

Konferensen vädjar också om att Sve- riges ombud i FN måtte verka för all- mänt upphörande av atom- och väte- bombsproven och för internationell av- rustning.

Slutligen vill konferensen uttala för- hoppningen att regeringen tar hänsyn till den starka opinion som givit sig till känna mot anskaffandet av atomvapen till det svenska försvaret och mot den försvarsuppgörelse som beslutades mot folkets vilja.

Köpingsmotionärernas slagord: »Bättre aktiv i dag än radioaktiv i morgon» hoppas vi skall bli regeringens eget. Sve- rige som Röda kors-stat är ingen större utopi än förhoppningen att vårt land skall överleva ett atomkrig. Tvärtom.

(Uttalande till regeringen från distriktskonferensen i Köping den 11 maj 1958.)

Västtyskt kvinnokrav:

FOLKOMRÖSTNING I ATOMVAPENFRÅGAN



Den 18 april genomfördes i Dortmund i Västtyskland ett stort protestmöte under mottot »Mot atomdöden». Mötet föregicks av en kvinnodemonstration. Mödrar, slut med atombombsproven, står det på banderollen.

om folkomröstning i atomvapenfrågan yttrade en tyska: »Jag och min familj har alltid röstat för och understött Adenauers politik, men i denna fråga gör vi det inte! En folkomröstning skulle visa vad det tyska folket verkligen vill i denna allvarliga fråga — och den måste komma till stånd.»

Ordföranden i den tyska sektionen av Internationella kvinnoförbundet för Fred och Frihet, fru Magda Hoppstock-Huth erinrade om det stora fredsmötet i Flensburg efter det andra världskriget och underströk att den fredsanda som då rådde fortfarande lever hos det tyska folket. Lidelse- fullt manade hon kvinnorna att stå eniga och beslutsamma i kampen mot atomdöden.

Dr Siegmund Schmidt talade om de strålnings- och förbrännings- skador som människorna utsättes för genom atombombernas detonationer och betonade att kampen mot atom- döden är en uppgift för oss alla, den står över alla partipolitiska och andra meningsskiljaktigheter. I kärlek till

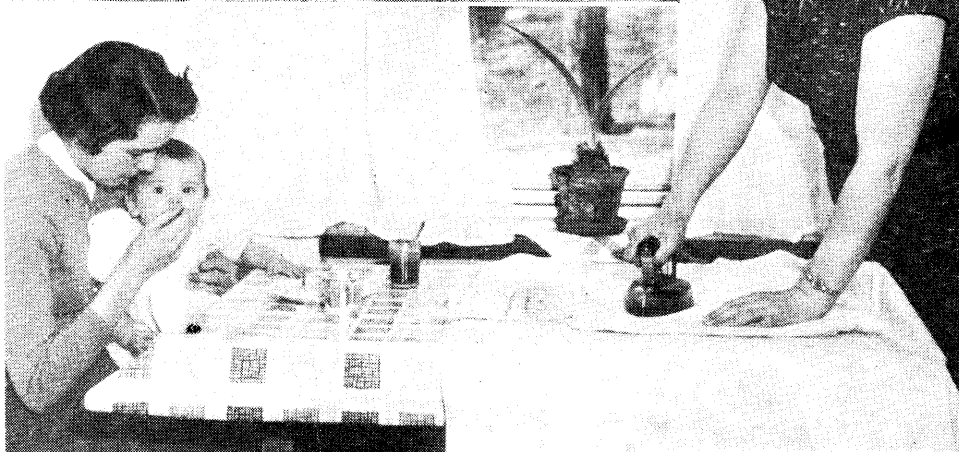
sina barn måste kvinnorna bekämpa detta vainsinne. En atomvapenfri zon i Europa enligt Rapackiplanen skulle bli verklighet om även de skandina- viska länderna understödjer detta för- slag.

I diskussionen som följde på dr Schmidts tal underströks detta ytter- ligare och mötet appellerade till gäs- terna från de nordiska länderna att inom sina organisationer och annor- städes skapa en opinion för Rapacki- planens förverkligande.

I ett långt brev till konferensen ut- tryckte fredspristagaren dr Max Tau nödvändigheten av att vi klagör för alla människor den fara vi befinner oss i. »Fysikerna har befriat de bundna krafterna i atomen — låt oss andra nu befria hjärtats slumrande krafter och ställa atomenergin i fredens tjänst!»

Konferensen präglades av de tyska kvinnornas beslutsamhet och beund- ransvärda kampanda. De sätter in all sin kraft och energi i kampen mot atomdöden. Den kampen är och måste vara också vår.

KIRSTEN PERSSON



Hos familjen Ezelius är det vanligt att barnen hjälper till med det de kan. 13-åriga Synnöve är intresserad av matlagning och bak och 18-åriga Margaretha, som vill bli småskollärarinna har stort handlag med barn säger hennes mor. Bilden vederlägger inte påståendet.

Ett har vi alla gemensamt, vi nordbor: **drömmen om sommaren**. Knappt har de sista löven fallit så börjar den rumstera inom oss: drömmen, längtan till en ny vår, en ny sommar. Genom höstens slagregn och dimma, genom vinterns kyla och snömodd bär vi den med oss. Och när äntligen april kommer med ljus i rymden är den stående frågan när två bekanta möts: När ska du ha semester? Vart ska du på semestern?

Vi för vår del har riktat frågan till en av de många som inte står antecknade på något företags semesterlista: mamman och husmodern Kjellaug Ezelius. Också hon och alla andra mammor om vars semesterrätt inget lagrum handlar bär naturligtvis på samma dröm som vi andra och söker planera för några dagars eller veckors avkoppling. Om det finns någon möjlighet.

Vi som reser "ut"

Husmorssemester? Nej, men ett sommarparadis för barnen.

En anseelig skara småbarn leker och stojas i backen framför AB Hyreshus' fastigheter vid Petrejusvägen 1 Hammarby när vi kommer för att besöka fru Kjellaug Ezelius. Det tycks vara gott om barn i de här kvarteren, en sak som fru Ezelius på vår fråga leende bekräftar när vi kommer in i den trevna tvårummaren som familjen bebor. (Tvårummaren är lyckligtvis försedd med matvrå, i annat fall skulle den vara alltför trång för en familj på 6 personer, även om barnskaran på fyra är flickor hela bunten).

Den näst yngsta, Annie, en rosenkindad och linluggig 6-åring, möter vi redan på gården i den stojande barnskaran. Hon följer med in — tydligen för att få vara med när vi uttrycker vår beundran för familjens allra yngsta, 8-månadersbaben Lena. En redan brunbränd praktunge som syskonen är omåttligt stolta över. Så snart Annie konstaterat att vi visat vederbörlig uppskattning av klenoden — och fotografen hunnit ta ett par bilder — försvinner hon snabbt ut till lekkamraterna igen. Och medan stora-systemen, Margareta, som är 18 år och går sista klass i flickskolan, tar hand om lillungen får vi fru Ezelius att lämna strykjärnet för en pratstund. Andra flickan i ordningen, 13-åriga Synnöve, håller på med bak i köket och gräddar en av de läckerheter hennes norskfödda mor just vispat till och som kallas »krummekaker».

Vi ber fru Kjellaug berätta om sina semesterplaner. — För någon semester ska du väl ändå ha? säger vi och tänker på att det är kanske ändå inte så lätt att ordna när man har en 8 månaders baby. Och även om de två äldsta är duktiga och klarar sej själva så finns ju också 6-åringen där. Hon

tomlands"

ska väl inte vara hemma i stan hela sommaren? Kanske något feriehem för henne?

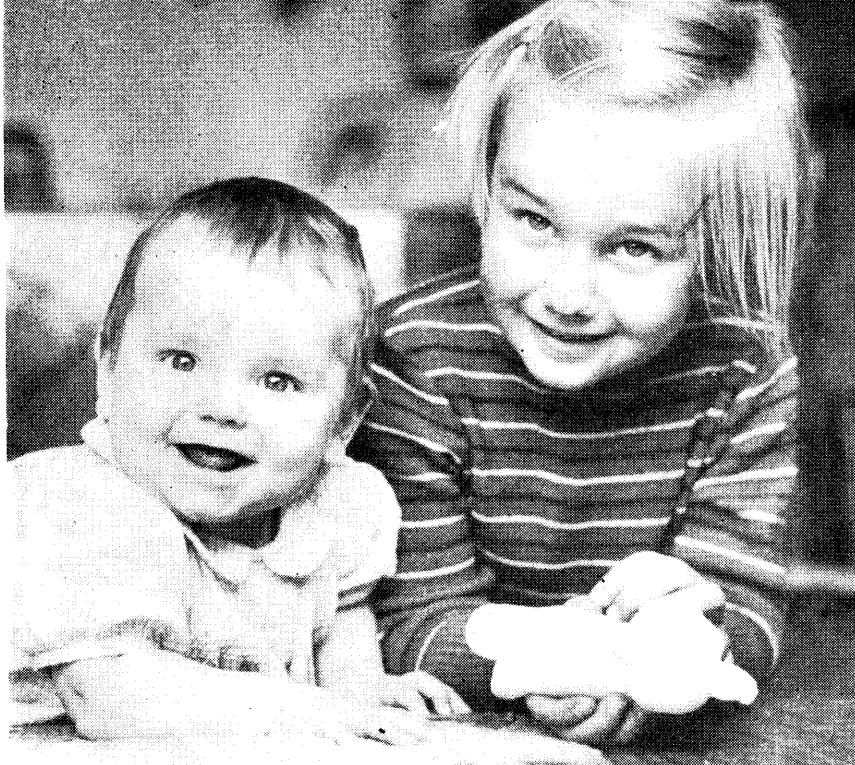
— Nej, säger fru Kjellaug, det har jag inte ens försökt. Antagligen skulle det heller inte lyckas. Det finns ju andra barn här i kvarteren som får stanna hemma hela sommaren. Annies lilla lekkamrat exempelvis fick gå här hela förra sommaren, därför att föräldrarna inte hade någon möjlighet att få ut henne på landet. Det är tröst när de käraste lekkamraterna är borta...

— Vi har vårt sommarparadis, säger fru Kjellaug, även om den avkoppling det ger mej inte är vad man i vanlig mening kallar semester. Men för barnen är det ett sannskyldigt paradis. Det ligger i Elverum, ca 16 mil från Oslo, i en härlig norsk natur, där jag själv vuxit upp och där mina föräldrar har ett litet småbruk. Dit reser jag med alla barnen och stannar ett par månader. När min man har sina tre semesterveckor (i år blir det bara två, för han har bytt jobb) så kommer han över. Han vet nämligen inget bättre än att fiska och det finns gott om fisk i älven.

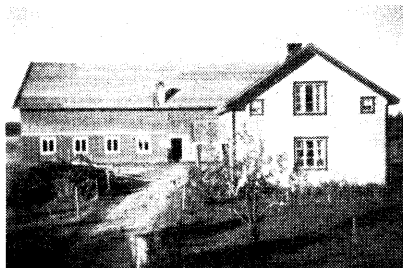
I år hinner vi inte komma i väg förrän i slutet av juni, men våren är ju sen så jag hinner i tid till mitt semesterjobb i alla fall: jobbet som slätterkarl därhemma. Det är ett tungt arbete, men jag är stark och jag trivs med det. På det sättet får mina barn en härlig sommar och jag själv avkoppling. Det underbaraste av allt är att jag slipper mat- och penningbekymren. Och för mina föräldrar är det en stor glädje att ha barnen hos sej — de har inga andra barnbarn. Så dit kommer vi att resa så länge far och mor är i livet.

— Resorna blir väl ganska dyra? Eller reser ni i bil? undrar vi. (Maken, Karl Ezelius, är nämligen chaufför till yrket.)

— Inte har man råd att hålla bil när man har så många barn och ska klara det på en inkomst. Nej, vi reser tåg. Barnen och jag reser tillsammans, min make kommer senare när han får sina två veckors semester. För barnen och mej utnyttjar vi systemet med familjebiljett, det blir billigast så, men



6-åringen Annie är mycket stolt över lillasystern Lena. Nedan: Kjellaug Ezelius föräldrabem i Elverum.



trots allt är det över 400 kronor som vi måste skrapa samman till resan.

— Har ni inte försökt få fria resor för Synnöve och Annie?

— Dels är inkomsten för hög, man får inte ha mer än 5.700 i beskattningsbart för att få ferieresed för barnen, dels fick vi till svar när vi härom året sökte att ferieresorna inte gäller för resor utomlands. Så det så. För att få ihop till respengarna har jag

Bäst att leka medan man får, tänker Annie som ska börja skolan i höst.



tagit jobb med storstädning på kontor nu på våren. Dels är det hyggligt betalt för sådan städning — 5 kr. i timman — dels är det sådant arbete som man får gora på lördagseftermiddagar och söndagar. Och då tar min man och Margareta hand om de bägge yngsta.

Just nu har fru Kjellaug också fullt sjå med att sy — examenstider nalkas. Hon syr själv alla barnens kläder och det spelar naturligtvis en stor roll för familjens ekonomi.

Vi undrar vad den äldsta, Margareta, som går ut sista klassen i flickskolan nu i vår och är så innerligt händig med lillungen, ska slå sej på. Helst vill hon bli småskollärarinna, berättar hon, men då måste man ju ha studenten! På vår förvånade fråga om när den bestämmelsen kom till svarar hon att det är så ont om seminarieplatser att bara de som har studentbetyg kommer in.

— Till hösten får hon söka arbete vid någon barninstitution så hon får praktik, sen får vi se hur det går, säger mamma Kjellaug, och tillägger: men i sommar ska hon med oss andra hem till Elverum. — Ja, till korna och grisarna och katten och Tass, bekräftar lilla Annie och kilar förbi oss in för att ta en titt på lillasyster.

På barnen Ezelius väntar sommarparadiset någonstans på norska östlandet vid en älv. Där finns de avhållna morföräldrarna. Där finns en gammal fyrbent vän som heter Tass och förekommer på en myckenhet av bilder i de album barnen släpar fram för att visa svart på vitt hur underbart det är i deras sommarland. Inte är det precis någon semester som väntar deras mor — men barnen får sin sommar och det är för henne det väsentliga. Och morföräldrarna förunnas glädjen att ha dem alla hos sej.

Hur sommaren blir för Annies lilla lekkamrat och de andra barnen som stöjar därutanför, det vet vi inte. Inte alla föräldrar har en förankring i landsbygden. Och de anslag som i år står till barnavårdsnämndens förfogande för att hjälpa ensamma mödrars barn och barn från familjer med svag ekonomi till feriehjem på landet — de anslagen är avsevärt lägre än de var i fjol. Trots ökade omkostnader. Det innebär att många, många stockholmsbarn som innerligt väl skulle behöva komma ut på landet får stanna i stan i sommar. Så har den borgerliga majoriteten i Stockholms stadshus bestämt.

V. S.

Vi diskuterar:

B-klassbetyg och yrkesutbildning

Jag har mött ett problem som jag J gärna skulle vilja ta upp i Vi Kvinnors diskussionsspalt. Det handlar om B-klassbarnen i skolan. I sådana klasser går barn som av en eller annan anledning inte orkar hänga med i en vanlig klass. Det är mest nervösa barn eller barn som har något lättare handikap. Undervisningen i B-klasserna är givetvis värdefull för dessa barn, men när skolan är slut så visar det sig att den utgör en broms för vidare utbildning. Deras betyg är B-märkta och att komma in på läroverk eller i en yrkesskola med ett sådant betyg är otänkbart.

En av mina väninnor har en dotter som gick i en sådan klass. I hennes fall var det nerverna som krånglade. Hennes pappa drabbades av svår sjukdom — multipel skleros — med åtföljande invaliditet och flickan blev orolig av att se honom förändras på detta sätt. Hon fick komma i en B-klass, gick den husliga linjen i 8:an och fick ett fint avgångsbetyg speciellt i de husliga ämnena. När hon slutat skolan sökte hon till yrkesskolans hus-



hållsavdelning. Där var det stopp, hon hade ingen möjlighet att komma in där.

Jag har en god vän som är yrkeskollärare och han påstår att den här flickan skulle haft lättare att komma in på yrkesskolan från en annan klass även om hennes betyg varit lägre! Han säger vidare att enhetsskolan kanhända kan komma att innebära en förbättring för de här barnen och det får vi innerligt hoppas. B-klassbarnen försvinner ju inte ur samhällsbilden i och med att de slutar skolan, fast det verkar som om skolöverstyrelsen eller vem det nu är som bestämmer i sådana här saker, tror det!

Det skulle vara intressant om det funnes någon bland Vi Kvinnors läsarinor som har erfarenhet av det här problemet och som kunde ge besked om hur det kommer att bli i samband med enhetsskolans genomförande.

Ingegerd

En uppenbar brist Forts. fr. sid. 7

hela är så horribelt att man i det längsta vägrar att tro det. Hur kan sådant få existera?

Här finns mycket ogjort. Och här skulle kvinnoorganisationerna kunna göra en ännu större insats. Varför inte en samfällid aktion från kvinnoorganisationerna för att få statsmakterna att ändra på dessa verkligt skandalösa förhållanden? Det skulle kunna bli ett gott stöd för de handikappades egna organisationer som på frivillighetens väg utför ett storartat arbete. Ökade statsbidrag till dessa organisationer skulle betyda stor hjälp för många. De 20.000 kronor som staten anslår åt De Vanföras Riksförbund är i sanning en blygsam skärv.

— Hälften av min arbetstid går åt till att tigga ihop medel för vår verksamhet, yttrade en av DVR:s ombudsmän. Och där har vi hela detta problem som i ett nötskal. Det som skall göras efter att den egentliga sjukvården gjort sitt, det överlåtes åt frivilliga krafter. Här är en brist i vår fina socialvård, en brist som vi måste se till att få avskaffad.

Vi måste få en sådan ordning att stat och kommun träder in och gör det som i detta stycke måste vara samhällets självklara plikt. Först då kan vi räkna med att kunna mildra något av den tragik som skyntar bakom svaren i SVCK:s enkät.

BIRGIT JANSSON

Människor jag mött:



Hur ska det nu gå för fru *Johansson?*

Fru Vera Johansson är 30 år, liten och spenslig, och har vaknat upp till ett nytt liv i januari månad 1953. Hon kämpar tappert och vill så gärna lyckas med vad hon har föresatt sig, men nog tycker jag att hon har siktat för högt den här gången, hur beundransvärda än hennes ambitioner är.

Fru Johansson gifte sig tidigt och kom blåögd och optimistisk in i ett äktenskap, som verkade bra på alla sätt och tycktes ha goda förutsättningar att stå rycken för alla påfrestningar. Efter någon tid tyckte hon nog att mannen hade en del konstiga drag, men fäste inte så stort avseende vid det och trodde det bara var tillfälligheter. Men hon fick en hård skola, mannen visade alltmer sjukliga drag, som blev fullkomligt förödande på allt familjeliv och lilla fru Vera värnade så gott hon kunde om sig och sina tre småtingar. Hon levde i namnlös skräck under flera år och visste inte vad hon skulle ta sig till med sin allt underligare och bråkigare make. Hon gick faktiskt och var rädd för sitt och sina barns liv, men vågade inte söka stöd och hjälp någonstans. Nu var det inte så att mannen söp eller slarvade med pengar och då tyckte fru Vera att ingen kunde förstå hennes situation och dessutom vågade hon inte för mannen att så mycket som nämna om sin förtvivlan.

En vacker dag sprack det helt och hållet för Johansson och han hamnade på sjukhus och där visade det sig att Johansson skulle komma att få stanna ett bra tag. Fru Johansson andades ut

ett tag och såg nu äntligen chansen att bli befriad från sina barns far och hela familjens plågoande. Hon sökte skilsmässa och fick det och i januari i år tog hon plats på ett kontor. Hon arbetar tappert och målmedvetet varje dag, och räknar med att försörja sig och barnen med det lilla bidrag som hon kan få ut av underhållet från mannen. Hon har tre småtingar, alla under skolåldern, dom verkar snälla och rätt lugna på ytan och har utan att protestera funnit sig i att vistas på daghem varenda dag. Fru Vera har lämnat dem klockan 8 på morgonen, åkt till sitt jobb, som slutar kl. 17, åkt direkt och hämtat barnen kl. halv 6 och sedan försökt att sköta om dem och deras kläder på kvällarna.

Ja, nog blir jag trött, och visst blir det för lite sömn, men det är så ljuvligt skönt att vara befriad från allt tryck, så livet tillsammans med mina små tycker jag ändå är underbart. Så sa fru Johansson för en månad sedan, då tyckte hon fortfarande att hon skulle orka med allt. Men nu har det börjat. 6-åringen magrar och blir allt pirrigare — något fel är det på honom. Hon måste ta ledigt från arbetet och gå till läkare för att få honom undersökt. Pojken vantrivs och är vårtrött, sviter efter många och långa småförkylningar. Så blir det inköp av mediciner och dåligt samvete för mamma, som för första gången börjar fundera över om barnen har det så bra som det utåt sett verkar. Mellan-

flickan fick öroninflammation för några veckor sedan och får inte besöka daghemmet. Fru Johansson har fått en väninna att ta hand om flickan och vårda henne för sjukdomen, men det kostar 8 kr. om dagen och genast är alla ekonomiska kalkyler omkullkastade. Det drar ut på tiden och flickan blir inte bra igen — kanske är det mamma som fattas henne. Nu är det bara minstingen som fortfarande verkar lugn och trygg och fru Johanssons säkerhet börjar ta slut. Nu är hon rädd för att hela hennes optimistiska program inte ska hålla och att hon ska bli tvungen att kapitulera och att hela hennes självständighetsaktion för sig och barnen ska bli omintetgjord. När hon är lycklig och strävar för sina barn och vill vara en duktig mor, så börjar barnen protestera och visar tydligt att dom inte alls är tillfreds med sin duktiga mamma.

Ännu har inte fru Johansson gett tappt, hon hoppas tåljämt att barnens besvärligheter är av tillfällig natur och bara det blir sommar och de får komma ut på landet och få sol och utevistelse, så blir allt som förr igen. Hon hoppas få hem sina ungar glada och muntra och att hon ska kunna fortsätta med sitt jobb och vara ekonomiskt oberoende.

Själv är jag ytterst tveksam. Kan fru Vera Johansson klara detta utan att barnen får sitta emellan är hon ett mer än vanligt fenomen. Ännu så länge kan vi bara önska henne lycka till och hoppas på det bästa både för henne och barnen.

KARNA NILSSON-MÜLLER

Kontakt med de gamla

En söndag härförleden besökte SKV-avdelningen i Hällefors ortens åldershem Norrgården. Man hade rustat sig väl för besöket: hembakt kaffebröd och tårter och blommor i mängd. Och så slumpade det sig så väl att det blev en riktig födelsedagsfest, ty just den dagen fyllde en av pensionärerna, fru Hulda Eriksson, 71 år. Och naturligtvis blev hon hyllad med sång.

Det var inte första gången — och blir säkert heller inte den sista — som vår livaktiga avdelning i Hällefors drar till Norrgården för att besöka de gamla. Syster Thyra, Norrgårdens föreståndarinna, underströk också betydelsen av sådana besök när hon på de gamlas vägnar tackade. De gamla behöver kontakten med de yngre generationerna, sade hon. Hon kunde ha tillagt att också för de yngre är denna kontakt mycket värdefull.

Kärlekens virus

En amerikansk historia

— Vill du åka med, Marvin? Bilen stannade vid trottoarkanten. Den unge mannen såg förvånad på den frågande.

— Gärna, doktor Trench, tack så mycket! Han hoppade in i framsätet.

— Jag antar att skolan är slut om en månad, inte sant?

— Är det möjligt? Marvin stirrade på kilometervisaren framför sig. — Hon glider i skönhet, som i natten...

— Gör hon det, Marvin?

Marvin såg upp. — Sa ni något, doktor Trench?

— Inte något särskilt.

Lite senare sa han: — Vart ska du, Marvin?

— Jag vet inte. Hem kanske?

— Jag har ett sjukbesök i närheten där du bor.

Marvin nickade. Först sedan de tillryggalagt några kilometer talade han igen. — Hon rev ner en linjal från min bänk, det var den sista timmen, sa han. — Det var gott om plats så hon kunde komma förbi bänken, men hon kastade min linjal på golvet.

— Nåja, sånt kan väl hända.

— När jag böjde mej ner för att ta upp den trampade hon mej på handen. Jag kunde höra hur det knakade i knogarna.

— Nå? Doktor Trench stannade vid trottoarkanten. Det är ju ert hus, inte sant? Där står ju din mamma vid trappan. God dag, fru Burney.

Han vinkade. Fru Burney betraktade sin son som kom springande över gräsmattan och skulle uppför trappan.

— Hur kommer det sej att du åker med doktor Trench?

— Med vad?

— Med vem? rättade hon.

— Ja, med vem. Han gick in i rummet och ställde sej att stirra ut genom fönstret.

Fru Burney tog upp hans rock från golvet. — Gräsmattan behöver klippas. Gräsklippningsmaskinen står i grannhuset, bakom Walcotts garage.

— Jaha, sa Marvin.

Några minuter senare fann hon honom sittande på trappan framför huset.

— Kunde du inte hitta gräsklippningsmaskinen?

— Jag har inte sett den, sa han. Behöver du den?

Hon tog snöskoveln ur handen på honom. — Du hittar den bakom Walcotts garage.

— Fint, sa han där ska jag leta efter den först.

Snart hörde hon ute i köket det en-



toniga surrandet från gräsklipparen. En halvtimme senare kom herr Burney hem.

— Fint att pojken tjänar en slant, sa han. Hur mycket betalar Walcott?

— Walcott? frågade hon. Varför skulle Walcott betala Marvin för att han klipper vår gräsmatta?

Herr Burney skakade på huvudet. — Och jag som trodde att han ville masaka, för han går fram och tillbaka oavbrutet över samma sträng med gräs därborta på Walcotts gräsmatta.

— Gå och hämta hem honom, sa hon. Kvällsmaten är färdig. Och se till att han låter gräsklipparen bli kvar därborta.

Kvällsmaten avåts i lugn och ro. Fru Burney var just färdig med disken när hennes man kom ut i köket. Hon väntade medan han gick fram och tillbaka på golvet, smakade på en kex, knuckte en oliv. — Var är Marvin, frågade hon.

— Inne i rummet. Han betraktade tankfullt diskvattnet. — Han sitter där med en smörgås. Han äter den emellertid inte, han bara tittar på den. Han stirrar på den...

— Sää?

— Ja, han har fått den hos en eller annan som heter Dolores.

Herr Burney tog en handduk och började torka disk.

— En smörgås med hackat ägg, så där fyra—fem dagar gammal. Känner vi någon som heter Dolores? Jag trodde han var intresserad av den där Stevens jänta?

— Patty, ja. Hon är väldigt söt.

— Hon har varit det, menar du. Nu heter hon Dolores. Dolores, viskade han framför sig som en döende gladiator. Därefter — sa han — kom hennes högvälborne släkting och förde henne bort. Begriper du något?

— Ja, naturligtvis, Annabel Lee.

— Känner du familjen?

— Det är en dikt, sa hon. Annabel Lee känner jag. Det var hennes högvälborne släkting Marvin menade.

Herr Burney tittade något förvirrad in i rummet. — På det där sättet har han då aldrig burit sej åt förr. Vet du, jag tror att det är något fel med pojken. Han borde gå till doktorn. Kanske vi borde skicka honom till någon internatskola? undrade herr Burney.

— Jag undrar om vi inte måste hålla ett öga på honom. Kanske är det bättre att finna sej i den där Dolores. Vi måste söka bli bekanta med hennes föräldrar, bjuda dem på middag någon dag och sånt. En tämligen tråkig historia det här.

— Ta det inte så hårt. Hon reser väl antagligen snart.

— Jag önskade mej alltid en son, sa herr Burney. Om jag kunde begripa varför?

— Han är något splittrad, sa fru Burney, — och lite frånvarande. Bli inte så upphetsad för det.

— Nehej, pojkens tillstånd är allvarligt, han är inte normal. Han vankade



omkring i rummet nyss och kom att sparka till den gamla kistan. Vet du vad han sa? Ursäkta mej, sa han. Till den gamla maskätna kistan.

Fru Burney såg inträngande på sin man.

(Forts. å sid. 18)

Italien

Kvinnans rätta plats är i hemmet» har varit lösen i Italien betydligt längre än hos oss. Om man frågar efter anledningen blir väl svaret först och främst katolicismen, som alltid i hög grad betonat de »kvinnliga» dygderna och inte gärna sett »lärda» och »styrande» kvinnor åtminstone inte utanför klostermurarna, där undantag ju utan allt för stark motvilja tycks ha gjorts. Flickornas uppfostran har helt inriktats på äktenskapet; studier och annan utbildning för yrket har varit undantag. Och så är det väl i stort sett fortfarande, fast en förändring gradvis håller på att ske. Så har studentskornas antal vid universiteten stigit till 30 proc., för 30 år sedan var det 13 proc. Det är som lärare, i bibliotek och i museer som kvinnorna mest slagit igenom. Övriga fakulteter står öppna för dem, men de kan inte bli domare (utom vid ungdomsdomstolar) och inte söka sig in på den diplomatiska banan. Gammal sed gör att det är svårt för kvinnan att öppna praktik både som läkare och advokat. De kvinnliga läkarna lär vara påfallande få och de flesta har specialiserat sig på barnsjukdomar. Huvudparten av socialvården (barnavård — sjukvård — hjälparbete av olika slag) som drar till sig så många unga kvinnor i vårt land, ligger under kyrkan, och vägen dit går i regel genom klostret.

Kvinnoföreningar i samarbete för likalönen

»Den kvinnliga arbetaren har samma rättigheter och i förhållande till arbetet samma ersättning som tillkommer mannen», heter det i författningen, men i Italien som annorstädes tycks kvinnorna ha fått erfara att lagens ord är tänjbara i tillämpningen. Det klagas över att kvinnorna hålls kvar i underordnade befattningar och att man inom industri och jordbruk utnyttjar varje förevändning för att ge



Vid en konferens den 16 mars, anordnad av vårt italienska systerförbund som ett led i kampen mot atombeväpningen, avtackades en grupp unga nationalklädda flickor för goda insatser i den insamlingskampanj för Algeriets folk som förbundet genomfört i olika delar av Italien. Konferensen som samlade 3.000 deltagare hade föregåtts av 10.000 möten. Sittande längst t. v. ses Rosetta Longo, kvinnoförbundets generalsekreterare och bredvid henne Ada Alessandrini från förbundets sekretariat.

dem mindre betalt än män i samma arbete. Förliden sommar blev Internationella arbetsorganisationens konvention om lika lön lag i Italien, men fortfarande är löneskillnaden mellan kvinnor och män på många håll ganska stor. Så t. ex. uppgår den inom textilen till 13—25 proc., inom födoämnesindustrin 13—24 proc. och inom jordbruket hela 30 proc. I höstas hölls en studiekonferens i Milano över ämnet Lika lön för lika arbete med utredande och belysande föredrag av kvinnliga och manliga talare. I initiativkommittén satt representanter för 12 kvinnoföreningar, flertalet med internationell anslutning. Den arbetar nu vidare som permanent kommitté med uppgift att sprida upplysning om kvinnors rätt till likalön samt vidta andra lämpliga åtgärder för att kvinnor inom olika arbetsområden ska komma i åtnjutande av de rättigheter som lagen stadgar. Italienska kvinnors förening — den stora och omfattande motsvarigheten till SKV — som tog upp likalönsfrågan redan 1953, hälsar denna utveckling med stor glädje.

Något som i hög grad inverkar på kvinnornas yrkesarbete är naturligtvis den stora arbetslösheten. Av Italiens 48 miljoner invånare — varav drygt hälften är kvinnor — är c:a 2 milj. konstant arbetslösa och många har arbete endast någon tid av året.

Så fanns det exempelvis år 1954 120.000 folkskollärare utan anställning, till stor del på grund av bristen på skollokaler på öarna och i Syditalien. Vid anställning av lärare finns en bestämmelse att gäller valet manlig och kvinnlig sökande med samma meriter, går platsen till mannen om han är familjeförsörjare, och det är en regel som väl tillämpas också på andra områden även om den ej finns särskilt angiven.

Omöjligt få skilsmässa

Den stora mängden kvinnor är dock husmödrar av äldre typ, som helt går upp i arbetet för hem och barn. Men också de har sina allvarliga problem. Jag tänker främst på omöjligheten att upplösa ett äktenskap och på de stora barnflockarna. Har skilsmässorna sina stora vanskligheter, så har det oupplösliga äktenskapet också sina, det framgår med kuslig tydlighet, när man läser förslaget av en deputerad enligt vilket skilsmässa i vissa fall borde kunna tillåtas. De fall han anför är: om den ena maken är dömd till fängelse 15 år eller mer, om han försökt mörda den andra, om han övergivit hemmet och icke låtit höra av sig på 15 år, om han anses lida av obotlig sinnessjukdom och varit på vårdanstalt fem år eller längre. Även detta

(Forts. å sid. 18)

Apan och katterna

En saga från Västafrika

I alla länder berättar mammorna sagor för sina småbarn. Och naturligtvis handlar sagorna ofta om djur som barnen känner till eller som de hört talas om och sett bilder av. Den här sagan är en av de många som mammor långt borta i Västafrika berättar för sina barn. Där har de katter precis som vi har här men de har också andra djur som vi bara kan få se på Skansen, till exempel apor och papegojor. Och om hur en apa lurade två små katter handlar den här historien.

En gång hade två katter knyckt en bit ost i byn.

»Låt mej få dela ostbiten i två delar», föreslog den ena katten.

»Det skulle allt passa dej det!» sa den andre. »Nähä, vi går hellre till den kloka apan, hon får dela ostbiten åt oss.»

Sagt och gjort. Katterna sprang in i skogen och bad apan som satt och vilade på en gren att hon skulle slita tvisten mellan dem och dela ostbiten mitt itu.

»Det vill jag gärna göra», sa apan med viktig min. »Ta hit ostbiten bara!»

Apan fick ostbiten, vände den och luktade på den från alla sidor. Sedan bröt hon den i två delar: en större och en mindre del.

»Nähä, det duger inte, det skulle vara orättvist», sa apan och bet av ett stycke på den större biten.

»Men högtärade Apa, vad tar ni er till?» skrek katterna alldeles förfärade.

»Varför skriker ni så, era små dumsnutar», sa apan och tuggade lugnt.

»Jag gör det ju bara för ert eget bäs-

ta, så att ingen orätt sker mot någon av er.»

Och apan fortsatte att bita av stycken av den större biten tills den var änu mindre än den lilla biten.

»Aj-aj, det är nu inte riktigt rätt-



vist ändå», sa hon och började bita av det andra stycket. Hon var nämligen stormförtjust i ost!

Nu råkade katterna i full förtvivlan.

»Högtärade Apa», jamade de med klagande röst, »ge oss tillbaka våran ost, vi vill hellre dela den själva!»

»Då skulle ni inte ha kommit till mej med den först», sa apan och stoppade så mycket ost i munnen att kinderna såg ut som ballonger. »Förresten skulle ni bara råka i slagsmål om ni själva



skulle dela den och det vore mycket illa.»

»Där ser du nu! Det är din glupskhet som är skuld till alltsammans!» sa den första katten förebrående till den andre. »Sa jag inte till dej att jag själv skulle dela osten? Nu får ingen av oss någonting.»

Under tiden hade apan blivit färdig med osten. Alltihopa var uppätet. Hon petade sej i tänderna med en liten avbruten kvist och sa till katterna:

»Gå nu hem, mina kära vänner, och kom ihåg en gång för alla: att stjäla lönar sej inte.»

Två små bedrövade katter gick slokörade tillbaka hem till byn. Alla fåglar och alla fyrfota djur skrattade åt dem. Och den gamla papegojan skratade så hejdlöst att hon trillade ner från trädet.

Vallpojken och Vargen

En pojke gick i vall med sin hjord strax utanför byn. En dag fick han lust att driva skojs med folket i byn och skrek av alla krafter: — Vargen kommer! Vargen kommer!

Folk kom springande till hans hjälp, men där var ingen varg och pojken bara skrattade åt dem.

En tid senare gjorde pojken om samma historia och bara skrattade när folket kom rusande för att hjälpa. Det upprepades flera gånger.

Men så en dag på hösten hände det verkligen att vargen kom. Förfärad började pojken skrika: — Vargen är här, kom och hjälp mej!

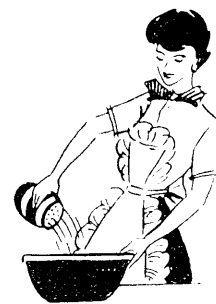
Men folket i byn tänkte: — Ånej, han vill bara lura oss, nu som så många gånger förr. Han får stå där och hojta.

Innan pojken hunnit fram till byn och de vuxna förstätt att det denna gången var fara å färde hade vargen redan rivit några av de fetaste fåren.



Sill och Korv

bra att ta till i sommarkorv



Käseri om mat av

KRISTINA



— Det värsta är att karlar blir så hungriga på landet — de skriker på mat jämt! hörde vi på skärgårdsbåten en ung fru beklaga sej för en bekant. Bredvid satt han som tydligen var skuld till bekymret. Han såg inte det ringaste skuldmedveten ut, förklarade bara lakoniskt att »när svärmorsan inte är med får man inte mat i livet».

Jojo, den äldre generationen tar det nog mera omständligt med matlagningen. Men nog är det för tokigt om husmodern ska stå vid spisen (eller fotogenköket!) och diskbaljan för jämnan när man far ut till sommarstugan. Här om någonsin bör väl familjemedlemmarna hjälpas åt så att också husmodern får koppla av. Framför allt måste man förenkla matlagningen. Det gäller för övrigt antingen man är lycklig ägare till en sommarstuga eller håller till i stan. Sommaren är minnsann så kort att man måste söka få ut så mycket som möjligt av den.

Konserver av olika slag är behändiga att ta till, men är familjen stor blir det naturligtvis dyrare än med färskvaror.

En sak som är utmärkt att ta till och som åtminstone alla manfolk är förtjusta i är den salta sillen. Med tanke på att islandssillen brukar vara svår för att inte säga omöjlig att få tag i framåt midsommar kan det nog löna sej att i tid köpa en 5- eller 10-kiloskage om man bara har hyggliga förvaringsmöjligheter. När den färska potatisen kommer är man överlycklig över att ha bra sill till den.

Här några varianter på sillrätter.

ANGKOKT SILL

är en läckerhet till färsk potatis. Men den måste vara väl urvattnad. Vattna ur den ett dygn, har ni inte tid med det så byt vatten flera gånger. Den befrias från skinn och ben och filéerna lägges i en form eller rund karott som passar att sätta över potatisgrytan. Lagg på rikligt med smör eller margarinlickar och dessliques rikligt med dillkvistar, lagg ett lock

eller en tallrik över och sätt formen som ett lock över potatisgrytan. När potatisen är mjuk är också sillen färdig. Det smakar underbart. (Till denna rätt passar också fladensillen bra).

SILL MED PIKANTSÅS

Vattna ur islandssill, befria den från skinn och ben och skär den i jämna bitar. Gör en tjock sås av 1 msk färdiglagad senap, 1 msk socker och 1 msk vinäger, väl blandat, och tillsätt droppvis 4 msk olja. Smaksätt med peppar och bred sås över sillen. Strö rikligt med tunna skivor av purjolök över eller garnera med dillkvistar. Ställ anrättningen kallt en stund innan den serveras till nykokt potatis.

SILL PÅ SALLADVIS

Vattna ur sillen över natten, rensa bort skinn och ben och skär (eller klipp) filéerna i smala strimlor rätt över. Bred ut sillstrimlorna över ett fat så att det blir helt täckt. Strö sedan på: ett lager finhackad rödlök, ett lager hackat hårdkokt ägg, ett lager finhackad ättiksgurka, gärna också tärningar av stekt kött eller tunga om ni har det, ett lager hackad inlagd rödbeta och slutligen hackad dill eller persilja. Täck över anrättningen med majonnäs blandad med gräddfil eller tjock sur grädde. Garnera med tunna lökringar och små dillkvistar. Får stå kallt en stund före serveringen. Nykokt potatis till.

*

Korv är också behändigt att ta till och det brukar alla ungar tycka om. Den kära falukorven kommer väl oftast på bordet stekt i skivor eller någon gång i kokt form och serverad med pepparrotssås. Har man tillgång till ugn kan man få den litet festligare, ett slags »annorlundakorv» för att använda ett aktuellt uttryck.

UGNSTEKT FALUKORV

Man drar skinnet av korven, lägger den i eldfast form eller långpanna, breder senap över den, strör på litet skorpmjöl och häller ett glas pilsner kring den — och så in i varm ugn (250 gr.) tills den fått färg och blivit litet knaprig. Ös över pilsnern ibland.

UGNSTEKTA, FYLLDA ISTERBAND

är verkligen gott. Skär en skåra i isterbanden längsmed och placera dem med skårorna uppåt i eldfast form eller på ett fat. Lagg i varje skåra 1 msk finhackad rödlök, 1 msk finhackad ättiksgurka och 1 msk hackad persilja. Sätt in korven i varm ugn att steka tills den fått färg, det tar ca 10 min. Nykokt potatis eller stuvad spenat serveras till.

MEDISTERKORV

är finare än falukorven och därför dyrare. Men god är den! Här en ugnsrätt på medisterkorv: Skivor av korv och oskalade äpplen lägges i en eldfast form, helst lite på kant med varandra. Man strör över persilja, tomatsås och klickar av smör och strör lite fint skorpmjöl överst. Sättes i medelvarm ugn och får stå tills äpplena mjuknat och rätten fått vacker färg.

POTATISSALLAD

passar fint till pilsnerkorv eller kött. Men vet ni att den blir allra bäst om man gör den medan potatisen är varm, då drar den åt sig såsen bäst! Koka potatisen med skalet på, skala och skär den medan den är varm, tillsätt genast såsen, och ställ anrättningen kallt. Här några varianter på sås till potatissallad: Sur grädde tillsatt med kummin och citronsaft; sur grädde tillsatt med vinäger och hackad färsk dragon; majonnäs blandad med sur grädde och smaksatt med paprika, curry eller senap; vanlig vinägretsås, gjord på 1 del vinäger, 3 delar olja, salt, peppar, ganska mycket senap och gärna tillsatt med hackat ägg, kaporis och hackad persilja.

Italien... (Forts. fr. sid. 15)

synnerligen »rimliga» förslag stranda-
de på den katolska uppfattningen av
äktenskapet som oupplösligt sakra-
ment.

En grupp kvinnor som har det sär-
skilt svårt är de ogifta mödrarna. I
Italien föds årligen 45.000 à 50.000 barn
utom äktenskapet — c:a 5 proc av alla
födda. Deras mödrar befinner sig
ungefär i samma ställning som den
ogifta modern i vårt land för 50 år
sedan. Hon har dragit skam över sig
själv och sin familj och skulle fadern
vägra att betala understöd har hon
mycket små utsikter att med lagens
hjälp tilltvinga sig ett dylikt. Hjälp
från det allmänna utmättes synnerligen
sparsamt — det gäller ju att inte upp-
muntra »synden».

Om det ännu inte lyckats att för-
bättra de ensamma mödrarnas ställ-
ning, står ett annat önskemål för vil-
ket kvinnor (och naturligtvis även
många män) tappert kämpat inför sitt
förverkligande. En liten notis i våra
svenska tidningar meddelade för någon
månad sedan att parlamentet beslutat
att de av staten godkända bordellerna
skall stängas. Det är främst en kvin-
na, senator Lina Merlin, som efter år
av intensivt arbete lyckats genomdriva
detta.

Ett problem, kanske ännu större än

de oupplösliga äktenskapen, är de sto-
ra barnkullarna, särskilt i det fattiga
Syditalien. Också här står den ka-
tolska kyrkan bakom. Upplysning om
effektiv födelsekontroll får ej före-
komma. Det enda medgivande som
givs från kyrkans håll är avhållsamhet
och rätt för katoliker att iaktta de
s. k. säkra dagarna — en metod som
av läkare lär betraktas som ytterst
osäker. Befolkningen ökar med c:a
400.000 om året och så växer obevek-
ligt de arbetslösas stora skara. Vilka
oerhörda krav som ställs på mödrar
i 8–10 barnfamiljer, när priserna
ständigt stiger och inkomsterna är små
— kanske inga alls — behöver knap-
past antydast. Ändå möter man i Italien
en sammanhållning inom familjerna
och en kärlek till barnen — de egna
och andras — vartill vi inte visar nå-
got motstycke.

Man bör kanske inte heller glömma,
att katolicismen med sin för vårt nykt-
rare tänkande obegripliga inställning
till vissa socialreformer för stora delar
av italienska folket är en levande kraft,
som ger styrka att bära svårigheter,
och ger innerlighet och färg åt livet.
Att en uppfattning om kvinnornas be-
tydelse som samhällsmedborgare också
där håller på att tränga sig fram är
uppenbart. Och det kommer att ha en
oerhörd betydelse. **SIGNE FREDHOLM**



Malatiblo

är en indonesisk nationalsymbol. Vår
systerorganisation i Indonesien — Ger-
wani — har nära 700.000 medlemmar.
På deras flagga ser man malatiblo mot en blå
bakgrund, fredens färg. Blomman har en knopp som symboli-
serar barnen, stjälkens blad är livets,
kvinnorörelsens symbol. De indonesiska
kvinnornas kära malatiblo som all-
tid prytt deras svarta, silkesmjuka hår,
är nu symbolen för deras mod och hän-
förelse när de kämpar för att själva få
bestämma över sitt liv.

fullt på huvudet och började plocka in
tallrikarna i skåpet. — Geraldine, ja?
Han nickade igen och log.

— Då ska vi inte bekymra oss så
mycket för Marvin. Nej, det är ingen
orsak till bekymmer. Vem vet, kanske
Geraldine är den rätta för honom.

— Dolores, sa fru Burney.

— Varför ska vi blanda oss i det här,
sa han. Kära du, det är ju vår, oskul-
dens, skrottets och de fantastiska
drömmarnas tid. Ja, — fortsatte han —
längtan och de krossade hjärtan-
as tid, med allt som hör ungdomen till.

Hans röst var fylld av minnen när
han fortsatte: — Det är en lycklig tid.
När den en gång är förbi kommer den
aldrig mer igen.

— Ja, det är så riktigt, sa fru Bur-
ney. Och det är kanske det lyckligas-
te av alltihop.

(Övers. från engelskan.)

Kärlekens virus (Forts. fr. sid. 14)

— Tänk dej nu lite tillbaka i tiden.
Du har ju varit ung och känslig själv
en gång...

— Låt oss hålla oss till det vi talar
om, sa herr Burney. Han har alltid
varit en förnuftig pojke, Marvin, och
vi har ju gjort allt för honom, passat
upp så inte tänderna blev skeva, låtit
honom gå i dansskola, sparat pengar
så vi kunde hålla honom i läroverket.

— Det är förfärligt otacksamt av ho-
nom att gå och förälska sej efter allt
vi gjort för honom, menar du?

— Jag är bara ledsen över att han
ska mista vett och sans för en jänt-
unges skull. På det sättet blir han ju
inte färdig med sin skola. Han kom-
mer antagligen att hals över huvud
gifta sej och har naturligtvis inga ut-
sikter att få en god ställning. Han tror
kanske han kan livnära hustru och
barn med gräsklippningsmaskinen...

Han såg på sin hustru: — Vad skrat-
tar du åt?

— Jag kom bara att tänka på en poj-
ke jag kände när jag gick i mellansko-
lan, sa hon. En gång kom han in i vår
klass när vi höll på med hushållsun-
dervisning och trodde det var sam-
hällslära vi höll på med. Han gick till
och med upp i examen...

— Såna typer kan man alltid råka
på, men våran Marvin kommer från
en bra familj.

— Det gjorde den där pojken också,
sa fru Burney. Hans föräldrar var
mycket samvetsgranna. En gång ring-
de de till och med till polisen när
pojken inte kommit hem vid midnatt.
De fann honom utanför huset där en
flicka bodde. Regnet strömmade ner
och där stod han med en gitarr i han-
den.

Herr Burney hostade. — Nåja. Egent-
ligen stod jag där inte. Jag gick bara
förbi, ganska långsamt förstås. Och det
var inget regn att tala om, bara en li-
ten skur...

— Den löste upp limmet i din gitarr,
berättade din syster för mej. Gitarren
upplöstes i sina beståndsdelar nästa
dag.

— Jag trodde vi talade om Marvin,
sa herr Burney. Marvin och Dolores.

— Ja, Dolores. Jag frestas alltid att
kalla henne Geraldine. Är det inte
komiskt? Jag tror inte de liknar var-
andra något särskilt. Du har säkert
inte glömt Geraldine. Hon fnissade
alltid och hade lugg i pannan.

Han skakade på huvudet: — Jag har
aldrig hört talas om henne.

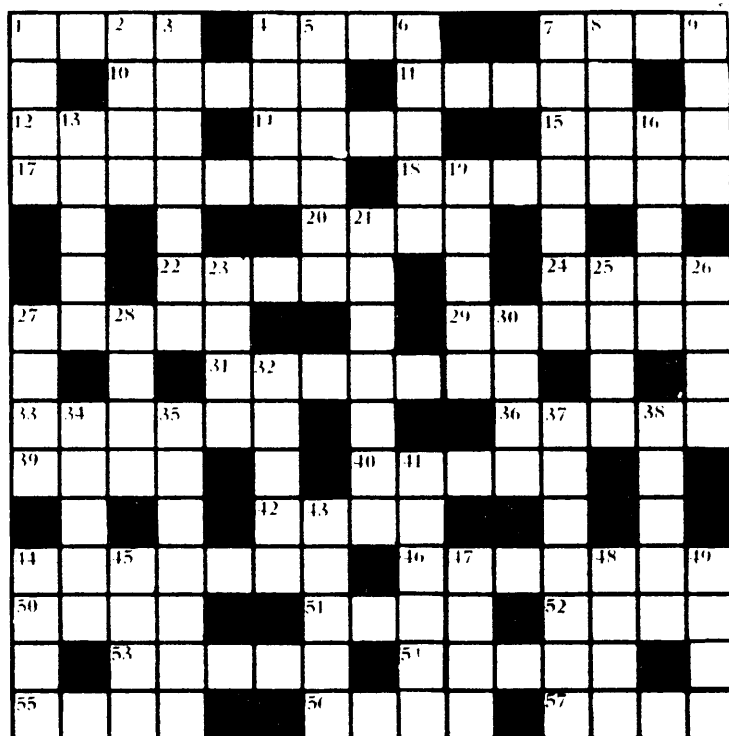
— Jag hoppas att du inte tror att
det var mitt fönster du stod inunder
med din blöta gitarr?

Han såg häpen ut. — Var det inte
ditt? frågade han.

Hans hustru bara såg lugnt på ho-
nom.

— Jag förstår. Han skakade tank-

KORSORD NR 5



VÄGRÄTA ORD

1. Bär krona
4. Tala
7. Plagg man brukar hänga undan så här års
10. För handen
11. Lever man alltid i
12. Ett slags stånd
14. Åter
15. Vill mer ha
17. Tyckte om
18. Skyddslingar, lärjungar
20. Kommer sist på restaurangbordet
22. Trist
24. Modekung, numera avliden
27. Flicknamn
29. Kan man göra av fasa
31. Sådana blir längre framåt aftonen
33. För tanken till det gamla Hellas
36. Vill vi inte få som lön
39. Vill man resultat
40. Flicknamn, inte så vanligt nu för tiden
42. Utstå smärta
44. Mången sådan faller till julen
46. Kniv, gaffel och sked
50. I spiltan
51. Har fågeln
52. Trivs i damm
53. Den flickan önskades ideligen godnatt i en populär schlager för åttio-tio år sedan
54. Framkallat missfall

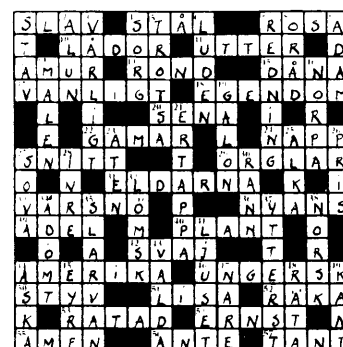
55. Det finns de som dansar på sådan
56. Får inte småbarn heter det
57. Hög engelsk titel

LODRÄTA ORD

2. Ägnar sig djuruppfödare åt
4. Bör man inte komma i
5. Gustav den tredje
6. Inte detsamma
7. Är många verser
8. Den främste bland asar
9. Är resten
13. Finns väl många i Hollywood
16. Bör det vara i det man säger
19. Ett slags fångstredskap

21. Kan vrede vara
23. Paus
25. Inte bra
26. Snabb
27. Brukar man utställningar
28. Ryskt pojknamn
30. Hör ihop med hoppet och kärleken
32. Blomma
34. Ett finare slags skrivning
35. Brukar man väl göra i familjen om viktiga ting
37. Blandfolk
38. Kan man få av skräck
41. Fåglar men också nävar
43. I fotbollslaget
44. Mer än dålig
45. Kan vara bade grat och grimas
47. Marsflicka
48. Brukar man sin föda
49. Man och kan han heta

Lösningarna skall vara oss tillhanda senast den 1 augusti. De tre först öppnade rätta lösningarna belönas med bokpris. Märk kuvertet »Korsord nr 5».

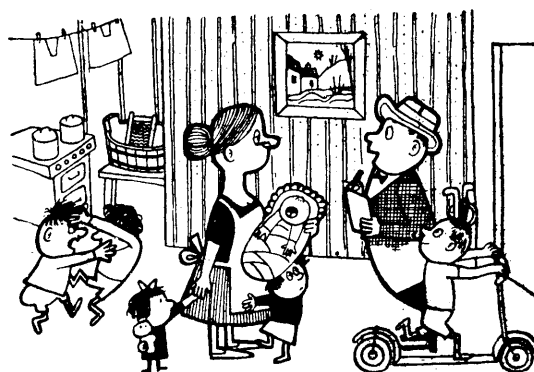


Lösning till Korsord nr 4

PRISTAGARE:

- 1:a pris: Olle Olsson, Föreningsgatan 27, Kiruna C.
- 2:a pris: Margit Engvall, Box 744, Arvidsjaur.
- 3:e pris: Eva Gustavsson, Kilsgatan 10, Göteborg C.

Gallupundersökning



... Får jag slutligen fråga vad fru Pettersson ägnar sig åt på sin fritid?



Sommar, sommar...

Sommar med värme och grönska — finns det något ljuvligare. Man blir på gott humör och plötsligt finner man att man absolut måste få något nytt att sätta på sej.

Kanske någon av Katjas modeller? De här tre modellerna, signerade Katja of Sweden, är tillverkade i TRETE-jersey, en förnämlig kvalitet som inte fordrar någon strykning.

Klänningen på den stora bilden är ett verkligt trivselplagg som kan bäras i många sammanhang och är lika trevlig med eller utan skärp. Det gäller bara att välja den färg som klär en. Den finns i snäckrosa, marin, köpenhamnsblå, vanilj eller silversand.

Den svala sommardräkten längst upp till höger består av cardiganjacka och



rak kjol och den är lika klädsam på en äldre som på tonåringen. Den finns i färgerna rougeröd, marin, violett, svart, vanilj, silversand och sahara-beige.

Längst ner något ungflicksljuvt: en tvådelad klänning med kort, mjukt skuren topp som kan bäras knäppt bak eller fram. Färger: snäckrosa, marin, köpenhamnsblå och sahara-beige.

PEGGY



Svenska Kvinnors Vänsterförbund (SKV)

uppstod år 1931 och har utvecklats ur föreningen Frisinnade kvinnor, som bildades 1914. Det bygger på samarbete mellan olika åsiktsriktningar och har därvid alltid hävdat sin tro på kvinnornas särskilda uppgift för fredens sak och sin övertygelse att samhället måste omdanas till att motsvara även de kvinnliga medborgarnas behov.

SKV är sedan maj 1946 svensk sektion av Kvinnornas Demokratiska Världsförbund (KDV), som omfattar över 200 miljoner kvinnor i 80 länder. KDV och dess nationella organisationer kämpar för att vinna och praktiskt förverkliga **kvinnornas rättigheter**: rätt att rösta och att väljas, rätt till arbete, till lika lön för lika arbete och till befordran; rätt till undervisning och yrkesutbildning och till social trygghet för moder och barn.

KDV och dess nationella organisationer kämpar för att tillförsäkra alla barn ett lyckligt liv i trygghet; undervisning och goda bostäder, hälsovård, sund litteratur, goda fritidssysselsättningar. KDV vill samla all världens kvinnor oberoende av hemort, ras och livsåskådning till försvar av freden.

Tidningen VI KVINNOR
i demokratiskt världsförbund

Utgivare: Andrea Andreen
Redaktionskommitté:
Valborg Svensson, Birgit Ehn



Utkommer med nio nr pr år.
Prenumerationspris pr år: Kr. 4:50
Lösnummer 50 öre (kommissionärer antagas).



Postgiro: 513 23. Box 180 73
Stockholm 18
Svenska Kvinnors Vänsterförbund
Förbundsstyrelsens lokaler är
belägna i Kungsgatan 79,
Stockholm. Tel. 53 19 61

Tr.-a.-b. Plantryck, Sthlm 1958